

- 2 Golden Jubilee v Římě**
- 5 Kurzy Alfa**
Renata Hronová
- 6 Zemřel P. Peter Hocken**
Odešel nám prorok
- 7 „Otců nemáte mnoho...“**
Pavol Strežo
- 8 Výslech o životě**
Klára Kudlová
- 13 Psychologie jako náboženství**
- 16 „Jeho milosrdenství je věčné“**
svědectví z Jumpu
- 19 Dar nejvzácnější**
Katka Lachmanová
- 20 P. René-Luc a evangelizační škola CapMissio**
- 22 Tvůrčí chvála**
Hanka Kalná
- 26 Nabídka akcí**

Použité foto: Jan Kovář obálka, autoři reportáží, archiv redakce, Jump – Ben Spilka, Krzysztof Dedek.

Obnova slaví „abrahámoviny“

Připomínáme si padesát let od vzniku Katolické charismatické obnovy. Co můžeme považovat za přínos této padesátice pro církev, svět? Poněkud zobecním svou osobní zkušenost.

Od malička jsem katolík. Dokonce pokřtěný 1. 11. – tedy na „všechny svaté“. Rodina a církev ve mně položily základ pro život z víry. A přesto – dlouho jsem o Bohu spíš jen „věděl“, než abych ho znal. Ministroval jsem, byl jsem zapojený do tzv. chaloupek, znal jsem spoustu skvělých lidí. A přece jsem se chystal od nich emigrovat, abych mohl konečně začít žít „normální“ život.

Jednou jsem si však na nábřeží povídal se spolužákem. Ptal se mě na víru, a já nedokázal moc reagovat. Sám jsem víru bral spíš jako břemeno. Byl to tehdy pro mě jakýsi „aha“ okamžik. Naštěstí jsem se záhy setkal s lidmi, pro které byla víra v Ježíše radostí, oslavou, živou nadějí, smyslem života. Mohl jsem poznat Boha, kterému na mně záleží, myslí to se mnou dobře, uzdravuje mě z mých zraněností. Dokonce dokáže použít i mé slabosti a vykutat z nich dobro! Objevil jsem ho jako bezedný Pramen vody živé.

Každý někdy klopýtáme, mnohdy se cítíme jako na poušti. On ale kráčí s námi, je tou Skalou, z níž tryská voda i v místech vyprahlých. Živá voda Ducha svatého postupně oživuje a uzdravuje vše, kam ji vpouštíme: naše srdce, náš život, naše vztahy, církev, společnost... (viz Ez 47,1–12). Máme opravdu zač Pánu děkovat!

Ignác Mucha

Omlouváme se čtenářům, že číslo 2/2017 nevyšlo, a to z důvodu přetížení členů redakce. A propos, hledá se nový šéfredaktor či šéfredaktorka Effathy. ☺

JESUS IS LORD

foto archiv ICCRS

Golden Jubilee v Římě

Na přelomu května a června tohoto roku pořádalo ICCRS v Římě tzv. Golden Jubilee – oslavy 50. výročí vzniku Katolické charismatické obnovy. Za ČR se účastnily skupiny poutníků z různých komunit, kromě dalších jednotlivců. Dvě nadšené účastnice oslav, Silvie a Klára (t.č. pobytem v komunitě HOD v Anglii) nám napsaly své dojmy.

A louček poutníků z Tanzánie vystoupil z autobusu na Viale Vaticano. Vracíme se zrovna z Vatikánských muzeí, proplétáme se davem zpět na metro. Je horko. Teď se ale zastavujeme v radostném úžasu: Uprostřed rušného chodníku začali Afričané tančit a chválit Pána ve svahilštině. Nerozumíme slovům, ale máme pocit, jako bychom k nim patřili. Všichni mají na hlavách červené kšiltovky s logem Jubilea, stejně tak jako plno kolemjdoucích. V tyto dny se to v ulicích Říma charismatiky jen hemží, přijeli doslova z celého světa. A přitom vnímáme, že nás spojuje jeden Duch, jeden Pán.

Proud milosti pro celou církev

Letos v únoru uplynulo 50 let od víkendu, kdy skupinka studentů na Universitě Duquesne v Pittsburghu (USA) prožila vylití Duchu, dnes známé jako „křest v Duchu svatém“. Tato událost nejenže změnila životy několika konkrétních lidí, ale dala též vzniknout hnutí uvnitř církve, k němuž nyní patří miliony katolíků po celém světě. Studenti, kteří spolu rozjímali Skutky apoštolské a modlili se podobně jako apoštolové s Marií v předvečer letnic, vyprosili neobyčejný čerstvý „proud milosti pro celou církev“. Tak Obnovu označil už víckrát papež František, který nás letos pozval do Říma na svátek Soslání Ducha

svatého, abychom oslavily padesátileté výročí spolu s ním.

Hlavní program, až na nedělní mši, ale neprobíhal na Svatopetrském náměstí, jak bývá zvykem. Naopak, papež František si přál, abychom se sešli „venku“, ve městě Římě, protože k tomu jsme povoláni, abychom nesli radostnou zvěst celému světu. Dvě hlavní setkání se tak odehrála na obrovské ploše Circo Massimo, kde bývalo starořímského sportoviště. Prožili jsme tam páteční odpoledne a večer chval, promluv a svědectví, na závěr mši svatou. V sobotu večer tam byla svatodušní vigilie, kde byl přítomen i papež František. Promluvil i papežský kazatel, otec Raniero Cantalamessa, který mimo jiné vyzval všech 40 tisíc přítomných k hlasitému vyznání radostné zvěsti podle Řím 10,9.

Kromě těchto setkání byl připraven další program. Od středy do neděle to byly mše, přednášky a modlitební setkání na různých místech Říma. Lidé si mohli vyslechnout svědectví Patti Mansfield a Davida Managana, někdejších studentů z Duquense, a mnoho dalších postav Obnovy jako je Michelle Moran, Ralph Martin, Charles Whitehead, otec Raniero Cantalamessa, otec Peter Hocken, Gilberto Barbosa, Mark Nimo, sestra Briega McKenna, Damian Stayne, Mary Healy, otec Dave Pivonka, nebo i Vinson Synan z apoštolské církve.

Ve čtvrtek dopoledne se konalo na Urbanianě teologické symposium, organizované teologickou komisí ICCRS pod vedením Mary Healy, s názvem „Proud milosti pro celou církev“. V pátek se na stejném místě konalo ekumenické setkání a diskuze. Vzácnou částí programu bylo sdílení členů organizace TJC II („Směrem k II. jeruzalémskému koncilu“), kde měl silný příspěvek právě nedávno zesnulý P. Peter Hocken a kde se o svá svědectví podělili i dva mesiánští židovští rabíni.

Pokání a nový proud Ducha svatého

Obnova si připomíná, jak mocně tento proud vytryskl a čemu všemu dal vzniknout. Mnohokrát jsme jako lidé pochybili a nebyli jsme věrní Božímu Duchu, nebyli sjednoceni Jeho láskou. Proto během oslav v Římě proběhlo i setkání komunit, kde jsme prosili za odpuštění mezi sebou navzájem, a modlili se za smíření různých proudů a spiritualit. I první velké setkání v Circo Massimo bylo zakončeno mší, která byla obětovaná za odpuštění hříčů. Za odpuštění, uzdravení, osvobození od všeho, co nevede k Pánu, a nové plné přijetí Ducha svatého se po svatém přijímání za nás všechny modlila sestra Briege McKenna. Prosila i Matku Boží Pannu Marii, první a největší charismatičku, aby se za nás přimlouvala a pomáhala nám otevřít srdce pro Ježíše. Sestra Briege se také podělila o obraz, který vnímala při modlitbě: usmívající se Jan Pavel II., přítomný s námi v Circo Massimo, který nás ujišťoval, že je s námi, že nás zná a modlí se za nás.

Ekumenismus lásky

Charismatická obnova se zrodila ekumenicky, napříč jednotlivými církvemi. Proto byl jedním z hlavních poselství římských setkání důraz na jednotu a ekumenismus. Sám papež František mluvil o jednotě v různosti, o odpuštění a smíření. Projevil přání, aby vzniklo jen jediné ústředí charismatické obnovy, které bude sdružovat i charismatické komunity (dosud fungovala dvě ústředí vedle sebe, ICCRS a Fraternalita komunit – pozn. Red.).

Charismatický ekumenismus je v něčem jiný než ekumenismus oficiální

a teologický. Je to ekumenismus lásky, jde spíše o výměnu darů, než názorů, prohlásil ve své přednášce otec Peter Hocken. Ten také poznamenal, že Duch svatý je nad denominacemi, neexistuje „katolický“, „protestantský“ nebo „letniční“ Duch svatý. Je jen jeden Duch.

Duch svatý tvoří neustále věci nové

Oslavy v Římě byly historickým předělem, ale hlavně pohledem upřeným k budoucnosti. Nešlo jen o vzpomínání. Odstupující prezidentka ICCRS Michelle Moran vyzývala všechny účastníky setkání už před několika měsíci, aby přišli do Říma „po kolenou“, očekávajíce, že Pán bude konat nové velké skutky. Svatý otec při vigílii řekl, že Duch svatý tvoří neustále něco nového! My, kdo jsme se setkání účastnili, jsme opravdu vnímali, že to jsou zásadní chvíle prorockého významu, a že jde o událost důležitou pro celou církev. Bůh chce svým Duchem obnovit celý svět

a připravit jej na svůj slavný příchod. Cílem Obnovy je, aby Duch svatý pronikl celou církví, aby pak už nebylo žádné hnutí Obnovy potřeba. Jak v Římě několikrát zaznělo, žijeme nyní v posledních dobách.

Každý z nás je proto volán k naslouchání a bdělosti vůči působení Ducha a k aktivní odpovědi všude tam, kde nás chce Pán použít.

Účastnit se zlatého jubilea bylo pro nás zúčastněné velkou ctí. Moc bychom chtěli všechno zprostředkovat ostatním. Videá v angličtině nebo italštině ze všech setkání lze najít na webu:

www.vocepiu.it/GoldenJubilee

Silvie Jelínková

foto archiv ICCRS

Kurzy Alfa

V posledních letech pořádalo v ČR Alfa celkem 376 společenství ze 16 církví. Přibližně 1/3 těchto společenství je z katolické církve. Momentálně se ve farnostech v České republice koná asi 50 kurzů Alfa.

ZMĚNY VE VEDENÍ

Letos došlo ke změnám v obsazení Rady kurzů Alfa (ekumenické těleso). Miloš Poborský ukončil funkci vedoucího kanceláře 31. 8. 2017. Současně ukončil funkci předsedy Rady kurzů Alfa Michal Vaněk, brněnský pastor. Nahradil ho Ing. Miloš Poborský.

ČBK, která na svém jednání v dubnu letošního roku vyjádřila podporu kurzům Alfa, nominovala do Rady kurzů Alfa za římskokatolickou církev P. Mariusze Kuzniara, Th.D. Stal se tak novým koordinátorem Alfy pro katolickou církev. Členem Rady nadále zůstává i P. Josef Ptáček. Manželé Renata a Václav Hronovi pracují nadále jako dobrovolní poradci pro Alfa v katolické církvi.

CO BYLO?

V sobotu 21. října proběhl v Brně u jezuitů výukový teambuilding pro lidi, kteří pořádají kurzy Alfa. Své dojmy nám napsal Radek Voříšek:

„Zájem mě překvapil. Přijelo 25 alfáků z celé ČR. Dalším překvapením bylo, že všichni chtěli na sobě pracovat – a skutečně i pracovali! Dlouho nepamatuji takový zápal, spolupráci a gejzíry nápadů. Nasazení bylo tak silné, že to hnulo i se mnou, značně opotřebovaným harcovní-

kem. Protože akce byla úspěšná, jistě se zopakuje i v budoucnu.“

NOVÉ MATERIÁLY

Je k dispozici série kurzů Alfa pro mládež, a to zdarma ke stažení z YouTube. Odkaz na ni mohou registrovaní pořadatelé kurzu získat po přihlášení na kurzyalfa.cz, v sekci pro pořadatele. Filmová série pro dospělé bude nadabovaná do češtiny během roku 2018.

CO NÁS ČEKÁ?

V sobotu **27. 1. 2018 od 9 do 17 h** se v modlitebně KS Na Žertvách 23 v Praze uskuteční další **seminář o kurzech Alfa**. Obsahem budou svědectví, jak uspořádat či jak zlepšit kurz Alfa, propojení s životem společenství, propagace, vedení diskuse na skupince, Alfa pro mládež atd. Přihlašování na www.kurzyalfa.cz/seminar

Podobný **seminář o kurzech Alfa** pro katolické zájemce bude **13.–15. 4. 2018** na Sv. Hostýně. Přihlašování na e-mail: myslilova@cirkev.cz (Mgr. Tereza Myslilová, Katechetická sekce ČBK). Jde o setkání těch, kdo již kurzy realizují nebo se na to chystají. Letos se nás účastnilo takového víkendu asi padesát, byl to krásný čas sdílení a modliteb za evangelizaci v naší zemi.

Renata Hronová

Zemřel P. Peter Hocken: odešel nám prorok

Otec Peter Hocken nás opustil letos v létě, jen pár dní po návratu z Říma, z oslav 50. výročí vzniku Katolické charismatické obnovy.

„Nechci, abys studoval, co řekli jiní o mém díle. Chci, abys studoval mé dílo.“

Narodil se před 85 lety v Anglii, ale svým působením propojil církev doslova napříč kontinenty. Žil v USA, v Anglii a v Rakousku, studoval v Římě dějiny církve a přednášel nejen na univerzitě v Birminghamu, ale i na setkáních křesťanů po celém světě. Přes čtyřicet let se angažoval v teologické komisi ICCRS (mezinárodní centrum charismatické obnovy v Římě) a svou teologickou erudicí i prorockým darem výrazně přispěl k jejímu směřování. Jeho tématy bylo usmíření mezi církvemi (ekumenické vztahy), uzdravení historických ran, dialog s mesiánskými židy, charismatická dimenze církve, atp.

Práce v Obnově jej dovedla k přátelství s křesťany z různých denominací a také s mesiánskými židy. Právě o ekumenizmu, o autentické lásce a otevřenosti Božímu vedení hovořil otec Peter letos o Letnicích v Římě, kde se účastnil oslav 50. výročí vzniku charismatické obnovy. Řekl mimo jiné: „Když jsem na počátku osmdesátých let psal svoji doktorskou práci

o charismatické obnově, rozhodl jsem se začít tím, že prostuduji všechno, co kdy teologové o Obnově napsali. Pak jsem dostal jasné slovo a až později si uvědomil, že bylo od Pána: „Nechci, abys studoval, co řekli jiní o mém díle. Chci, abys studoval mé dílo.“ Myslím, že po dalších 40 let se otec Peter tímto pokynem poctivě řídil.

S otcem Peterem jsem se setkala před třemi lety na konferenci smíření v Budapešti. Oslovilo mne jeho nasazení pro duchovní obnovu zemí bývalého komunistického bloku. Bylo zřejmé, že to pro něj není jen neurčitá oblast na východ od Německa, ale že jasně vnímá duchovní zátež, kterou doba totality v našich zemích i v našich myslích způsobila. Vlastně nám pro to otevíral oči. V jeho promluvách se propojovala důkladná znalost teologie s moudrostí a otevřeností vůči Duchu svatému. Snad právě proto jsme z něj měli dojem, že je to člověk velmi zkušený i svěží duchem: spojoval moudrost starce s nádhrou a svobodou Božího dítěte.

Pavlna Bílková, Praha

„Otců nemáte mnoho...“

Otca Petra som stretol prvýkrát v roku 2002. Robil som mu šoféra, keď prišiel na poradu za mojím vedúcim spoločenstva. Keď som ho zavázal na vlak, povedal som mu: „Nepustím vás, kým ma nepožehnáte!“ Počas jednoduchej modlitby ma doslova priklincovalo o sedačku auta a ja som si povedal, že chcem mať to, čo má ten muž. Odvtedy som začal pravidelne chodiť na jeho semináre a konferencie, ktoré poriadal.

Od začiatku môjho obrátenia (1998) som sa snažil byť verný učeník Pána. V roku 2004 som dostal prorocké slovo, že Boh mi privedie niekoľko dobrých duchovných otcov a tak som požiadal o Petra o duchovné otcovstvo. Najsilnejší moment, ktorý som potom s o. Petrom zažil, nastal na jednej konferencii vo Viedni. Bola to konferencia nabitá kresťanskými lídrami z celého sveta a o. Peter bol jedným z rečníkov. Prežíval som duchovne veľmi ťažký čas. A počas jednej prestávky som prišiel za o. Petrom a povedal som mu: „Viem, že je to dôležitá konferencia a ty si stále v rozhovoroch s kľúčovými lídrami, no ak si nájdeš trochu času večer aj na mňa, bol by som rád.“ Vtedy mi odpovedal niečo, čo zmenilo môj pohľad na podstatu kresťanstva: „Pod', ideme sa porozprávať. Však sú

O. Peter rozumel,
že kresťanstvo
je o Otcovi v nebi,
ktorý chce
rodinu svojich
detí.

to len lídri, ale ty si môj syn!“ Nemohol som uveriť, čo počujem: „Len lídri?!“ Boli to tí najobdivovanejší kresťanskí kazatelia, akých som poznal... Moja cesta k poznaniu Boha Otca a jeho srdca bola ešte dlhá, no tu sa naštartovala premena srdca siroty na srdce syna.

Otec Peter bol výnimočný v tom, že po ňom neostalo len veľa kníh a prednášok. On bol naozaj otec. V roku 1997 založil duchovnú rodinu, ktorá sa volá Maranatha Family. Číta desiatky mladých ľudí a rodín, ktorí sa hlásia k o. Petrovi ako ku svojmu duchovnému otcovi. Vždy si uprostred svojho programu dôležitých konferencií a cest našiel čas na to, aby zosobá-

šil niektorého z členov Maranatha Family, alebo aby si s nimi písal maily a radil im. O. Peter rozumel, že kresťanstvo je o Otcovi v nebi, ktorý chce rodinu svojich detí, a nie len kresťanské programy a konferencie. Božie kráľovstvo stojí na vzťahoch.

Otec Peter nás tiež veľa učil o tom, aby sme očakávali druhý príchod Pána. V mojom srdci ostalo po ňom prázdne miesto, no viem že išiel k tomu, po ktorom celý život sníval a volal na neho: Maranatha, príď! A tam sa raz uvidíme.

Pavol Strežo,
Dolní Kubín (SK)

VÝSLECH O ŽIVOTĚ

stejné otázky pro různé lidi

Klára Kudlová (roz. Lukavská)

nar. 1976

Vdaná, maminka tří dětí, literární historička.

Známe ji možná jako tlumočnici Jeffa Scaldwella na konferenci v Brně, z Jumpu nebo i jako autorku knihy Rozhovory s dědečkem.

Jak a kdy asi začal tvůj život z víry?

Určitě už dávno před mou vlastní konverzí, díky modlitbám mého dědečka. Jeho iniciativou jsme byli s bratrem pokřtěni, když mohl, bral nás do kostela. Dědeček byl časově hodně vytížený, ale pamatuju si, že hledal chvíle, kdy k nám zkoušel mluvit o věcech, které pro něj byly stěžejní. Velmi ho ovlivnilo vzdělání, které získal za první republiky u jezuitů. Miloval Akvinského a vůbec scholastiku a novoscholastiku, nadšeně četl Jacquesa Maritaina, Teilharda de Chardin a další. Jako děti jsme mu rozuměli jen omezeně, určitě v nás ale zůstal hluboký otisk dědečkovy žité, až hrdinsky pojímané víry.

Jak jsi objevovala své povolání?

Pokud se tím míní životní stav, tak metodou pokus-omyl. Asi ve čtrnácti jsem prožila dost radikální zasažení Bohem ve farnosti v pražských Vršovicích. Hodně mě ovlivnil rozpadlý vztah mých rodičů; po konverzi jsem asi pět let jednoznačně směřovala k řeholnímu životu. Dopisovala jsem si s jednou karmelitkou, hltala jsem

Moderování besedy s dědečkem Radovanem

velkou i malou Terezii a Jana od Kříže. Až v osmnácti mi jedna starší kamarádka nakreslila nad mou vizí velký otazník. Uvědomila jsem si, že jsem hodně vztahový člověk a že mnohem víc než klauzura bude mojí povaze odpovídat život v rodině. Nicméně ten pocit pozvání k lásce s Bohem ve mně zůstal. Hledala jsem pak partnera, který by víru vnímal nějak podobně jako já, nejspíš nějakého Maritaina po česku. Asi se smějete... Postupně jsem prošla pár známostmi a řadou otukávacích přátelství, až jsem se rozhodla pro svého muže, o němž ale platí, že blíže než k Jacquesu Maritainovi má ke Carlosu De Azevedovi.

To myslíš útočnicka Baníku?

Přesně tak, i když Azevedo je momentálně záložník. Mimochodem hráč s docela zajímavým příběhem. Ale zpět k tématu, u nás platí, že „protiklady se přitahují“; to nám nedovoluje spokojeně zahrnovat. Postupně k nám přibýly naše tři děti, takže často konstatuju, že v rodině asi nikdy nelze být v pozici „starého mazáka“, který ví, jak na to. Ale vzácně se shodujeme v touze investovat co nejvíc do dětí, nechat stranou hon za úspěchem na pracovním poli, do velké míry také ve výběru přátel.

Ovlivnil někdo podstatně tvé hledání?

Hledání mojí role ženy a ženy v rodině? Určitě. Vyrůstali jsme od malička bez táty – nebral si nás ani na víkendy nebo tak – a tohle a pak ještě nějaké další věci, co se mi od druhých děly, ve mně vytvořilo takovou dětskou myšlenku, že jsem asi nějak špatně jako holka a dcera. Ten zájem vyjadřoval spíš tátovu vlastní situaci, ale já jsem potřebovala potkat opravdu celou řádku lidí, abych si tohle (a taky můj pohled na manželství) mohla postupně zdravě přebírat. Osudové pro mě napří-

s manželem Michalem

klad bylo setkání s Evou Jelínkovou, výtvarnicí, redaktorkou a maminkou osmi dětí. Je to bezvadná, hluboce věřící paní s velkým smyslem pro krásu; Evin přístup k propojení duchovního a rodinného a taky intelektuálního života je pro mě obrovskou inspirací. Svědčila mi na svatbě a byla nám velkou oporou v prvních letech manželství a rodičovství. Nedávno mi psala prázdninovou zprávu, že se za nás modlí. Když Eva řekne, že se modlí, tak se opravdu modlí.

Je pro tebe zvláště důležitá nějaká pasáž z Bible? Jaká a proč?

„Otče, oslav své jméno.“ Protože to si přeju.

Máš nějakého oblíbence v dějinách církve?

Svatou Ritu z Cascie, jejíž životopis teď ve střízlivém zpracování vydalo Refugium; dost často se jí říká „patronka nemožného“. Líbí se mi, jak na to nemožné

šla - obrovskou trpělivostí, vytrvalostí, modlitbou. Další můj oblíbenec je Filip Neri, s heslem: „Nestačí, abyste se vyhnuli hříchům. Budte nadto ještě veselí!“ A spolu s ním vojenský kaplan českého původu Emil Kapaun, jehož proces blažhořečení teprve běží. Jsou to praktičtí světci, stateční ve složitých podmínkách, s obrovským smyslem pro humor. V korejské válce řekl Kapaun jako vojenský kaplan svému nevěřícímu spolubojovníkovi: „Až se vrátíte z války, dejte do pořádku své manželství, nebo sestoupím z nebe a nakopu vás do ...!“ Ten muž válku přežil a dal si záležet, aby se té svatě botě vyhnul. Neri a Kapaun jsou taková dva frajeři, kteří mi připomínají, že když člověk opravdu miluje a poslouchá Boha, je čím dál víc svatě svobodný, svatě šťastný.

Jak a kde si nejlépe odpočineš?

Když jedu na větší týdenní nákup autem. Hrozně ráda poslouchám hudbu a ráda řídím, takže odpočinkový zážitek je už tohle: vítr, který na mě fouká z otevřených okýnek a naplno puštěný Ludwig van. Taky jsem nedávno zjistila, že moc ráda rybařím.

Jaká knížka tě v poslední době oslovila a proč?

Trochu jsem se teď zaobírala Anastázem Opaskem, jeho krásnou poezií, ale i životopisem. Právem tu vyšlo Dvanáct zastavení za patnáct let čtyřikrát, a je mj. zajímavé, že vyšly péčí Torstu, a ne nějakého křesťanského nakladatelství. Uvědomila jsem si, kolik hlubokých křesťanských osobností Bůh dal téhle zemi ve 20.

století, jaké tu existovalo tkanivo vzácných lidí s přesahem do kultury, do společnosti... Bolševikům se jej podařilo strašně potrat, zašlapat do bláta. Ale myslím, že v současné společnosti část takových lidí znovu přichází z prostředí církve a navíc znovu existuje „poptávka po osobnostech“, jako po orientačních bodech. Opasek byl takovým člověkem, nelze ani vyjmenovat vše, o co se zasloužil, a to nejen na Břevnově, ale ocenit vliv jeho „dobrého díla“ v německém Rohru, všechna jeho přátelství. Opasek je pro mě připomínkou, že naše země a místní církve má i teď svoje dějiny, utkané z velkého množství lidí, na nichž - na nás - jednoduše záleží.

Jaký film tě poslední dobou zaujal?

Nedávno se nám s Michalem myslím dost líbil film Christophera Nolana Dunkirk. Je to film bez hlavní postavy, hodně dramatické svědectví o tom, co se odehrálo v Dunkirku při záchraně britské a francouzské pěchoty. Zázrak u Dunkirku. Jinak se dost často vracím k Benignio

filmu Život je krásný. Takový filmový věstník o Božím království, aspoň tedy pro mě.

Jakou posloucháš hudbu?

V poslední době hodně různou. Když jsem byla teenager, moje maminka poslouchala Gypsy Kings a mně jako mladé intelektuálce to nebylo po srsti. Paradoxně si celý tenhle rok hodně pouštím Gorana Bregoviče – a v duchu se bavím tím, jak jsou v nás věci zapsané. Jinak mám fakt ráda poslední alba Annie Lennox a Stinga, z českých muzikantů bratry Ebony a Trabandy. Poslouchám též do umdlení některé dobré kapely chval, třeba Jars of Clay. A miluju Beethovena. Takže opravdu hodně různou...

Co tě v životě těší, a co tě dlouhodoběji trápí?

Těší mě kopat si s našimi dětmi na chod-

níku před domem bez časového omezení, číst Kvaka a Žbluňka a podobně. Hrozně moc mě těší být s dětmi na chalupě a chodit s nimi po různých zákoutích našeho dětství. A těší mě pozorovat z té čtyřicetileté perspektivy, jak opravdu existuje „zákon setby a žně“. Že dělník nakonec dostane svou odměnu, i když se třeba v mezidobí zdálo, že pod svým břemenem spíš vrávorá, než že ho nese. Co mě dlouhodobě trápí? Různé moje slabosti.

Co bylo ve tvém životě dosud nejtěžší?

Myslím, že v mnoha ohledech celý rok 2016. Bylo mi čtyřicet a nějak jsem se po letech výdrže v různých oblastech, které k mému životu patří, začala pod tou náloží mírně hroutit. Umírala mi babička a děly se další bolavé věci, zkrátka po letech středního náporu přišel nápor velký. Zažila jsem během toho roku několik velkých Božích zásahů a taky dost temnoty, ale snad mě tím vším nějak Bůh propasíroval do trochu rozumnější podoby...

Co tě přitáhlo k Charismatické obnově a co tam nacházíš?

Svého času mi Obnova prostě splývala s církví jako takovou. První farnost, do níž jsem opravdu vstoupila, byla dost charismatická. Četla jsem evangelia a Skutky a v tamním společenství jsem zažívala tu prvotní církev opravdu „naživo“, plnou

zleva děti Veronika, František a Lukáš

života a lásky a charismat... Teprve postupem času jsem začala chápat význam těch dlouhodobých, skrytějších duchovních kvalit, na které třeba víc upozorňují jiné spirituality. Takže schopnost ukázat nezpochybnitelnou přítomnost Boha, mít v sobě jako společenství „pramen tryskající k životu věčnému“, takřka na dotek přítomný, mocný, nosný Život, a sloužit jako jedna ze vstupních bran do nitra církve: to je pro mě jeden ze zásadních darů Obnovy.

Jaká vidíš v Obnově úskalí?

Asi jakýsi pocit nadřazenosti, ve smyslu „teprve my, pokřtění Duchem svatým, jsme opravdu křesťany“. Ti ostatní žijí jen nějak odvar z křesťanství, případně mají

ještě veliký kus cesty před sebou. Pokušení vidět spíš cizí koukol než ten vlastní. Nedávno mě hodně povzbudil jeden kněz, který každému říká: „Jsi osobnost, vydej se originálním směrem, kterým tě Bůh volá.“ Takže nevázat lidi k vlastní spiritualitě, ale povzbudit je, aby hledali pravdu o svém povolání i za cenu toho, že odejdou z „našich“ kruhů. Boží království je v pohybu.

Prošla sis v Obnově něčím, co bys dnes viděla a dělala jinak?

Zažila jsem kdysi jedny tak divoké charismatické re-kolekce, že se myslím měly odehrávat někde na samotě, a ne na faře uprostřed české vesnice. Obecně, vkusné zacházení s vnějšími

projevy Ducha vyžaduje velkou zralost.

Myslím též, že v Obnově u nás dlouhodobě chybí některé dary Ducha – nebo o nich já nevím. Je tu třeba hodně vzácný dar uzdravování, a přitom v Ježíšově době byl spolu s vyháněním zlých duchů skoro „průkazkou“ Ježíšových apoštolů. S jednou kamarádkou se občas scházíme a modlíme se, aby Bůh tyhle chybějící dary někomu u nás zase dal.

Chtěla bys změnit některé ze svých vážných rozhodnutí, když se díváš zpátky?

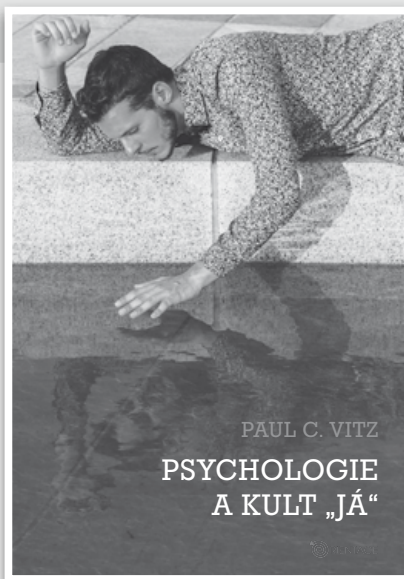
Naštěstí nejsem Edvard Beneš... takže ne. (smích) Žije se rovnou, načisto, a to včetně omylů, větších i menších.

Psychologie jako náboženství

*Ráda bych upozornila na knihu, která nedávno vyšla a již jsem shodou okolností měla tu čest přeložit. Autorem je Paul C. Vitz, v originále *Psychologie jako náboženství*, český překlad má neméně výstižný titul *Psychologie a kult „já“*, KNA 2017.*

V době, kdy jsem se pustila do překladu, jsem ještě nebyla pokřtěná. Můj vztah ke křesťanství byl rozporuplný. Vystudovala jsem nejprve jazyky a literaturu a později také psychologii. Mnoho let jsem pracovala jako tlumočnice a několik let jako překladatelka pro EU v Lucembursku. Zajímal jsem se o nejrůznější psychoterapeutické směry a metody, z nichž některé se prezentovaly jako duchovní cesta. A tak jsem je i brala. Docházela jsem pravidelně na psychoterapii a sama jsem započala dva psychoterapeutické výcviky. Jednou z mých motivací, proč jsem hledala a zkoušela různé metody léčebné práce s psychikou, bylo mé nevléčitelné, nepříjemné a viditelné onemocnění kůže. Odtud asi pramenil i můj stálý zájem o přesah psychologie a náboženství – ze snahy porozumět otázce zla a utrpení ve světě, najít smysl svého trápení a nějak svůj stav pozitivně ovlivnit.

V posledních čtyřech letech se moje zdraví zhoršilo natolik, že jsem se dva roky potácela mezi životem a smrtí. V té době mi došlo, že veškeré psychologické a psychoterapeutické nástroje, kterými jsem v té době vládla a celá ezoterická moudrost, již jsem čerpala z různých moderních duchovních směrů a východních náboženství, je mi teď k ničemu. Tehdy se mi dostala do ruky kniha *Psycholo-*

gie a kult „já“, která mi mnohé vyjasnila a byla jedním z hlavních impulzů mého příklonu ke křesťanství, i když jsem do té doby už nějakou křesťanskou literaturu přečetla. Poskytla mi totiž nejen duchovní útěchu a pomoc, ale také intelektuální výbavu k tomu, aby mohla začít chápat podstatné věci úplně jinak.

Kniha je velice inteligentní a fundovanou křesťanskou kritikou značné části moderní humanistické psychologie a jejích východisek. Dnešní lidé si už ani neuvědomují, nakolik názory těchto psychologických směrů prorostly všemi sférami společnosti a co všechno ovlivňují. Jsme v nich namočení jako příslovečná žába v hrnci, v němž se voda zahřívá postupně,

takže si to žába neuvědomuje, nebrání se a nevyskočí. Sdělení jako: „Důvěřujte sami sobě! Věřte ve své schopnosti! Sebevědomí vede k seberealizaci a úspěchům“, „Jak si vytvořit své vlastní štěstí“, „Očekávejte to nejlepší a dostanete to“, nebo i nejnovější mantra ženských časopisů: „Naučte se milovat sami sebe“... – to všechno každodenně vstřebáváme. A nejde jen o vytvoření moderního byznys myšlení – možná Vás překvapí, že se jedná o názvy kapitol jedné psychologické knihy ze 70. let. Všechno prý dokážeme sami, stačí se jen přeprogramovat, opakovat dostatečně dlouho pozitivní výroky, důvěřovat sami sobě, odstranit negace, které do nás údajně vložili rodiče – atd. atd. Nesčetné semináře, kouči, mentoři – ti všichni nás i dnes krmí podobnými představami, většinou za velice drahé peníze.

Autor recenzované knihy, sám profesionální psycholog, k tomu píše: „Má-li člověk věřit hlavně sám sobě, je Bůh redukován na pouhého užitečného sluhu člověka při dosahování jeho/ jejích osobních cílů.“ Stručně řečeno – moderní psychologie odmítla Boha a na jeho místo postavila člověka, lidské „já“.

Knihy Psychologie a kult „já“ umožňuje, abychom si uvědomili, v jakém myšlenkovém kontextu žijeme – že se voda zahřívá, a je potřeba zavčas vyskočit. A nabízí také „protijed“ vůči myšlenkám,

kteří, jak autor přesvědčivě dokládá, jsou v podstatě protikřesťanské a vedou k destruktivním společenským důsledkům (rozpad rodin, neschopnost žít ve vztazích, fragmentace společnosti, extrémní individualismus). Dává všem křesťanům – a nejen jim – intelektuální a argumentační výbavu, která umožňuje odhalit tyto názory a odmítnout je. Uvádí historické, sociální a ekonomické souvislosti, z nichž uvedené myšlení vychází, a nabízí křes-

„Psychologie jako náboženství po celá léta ničí jedince, rodiny a komunity. Ale v poslední době začínáme chápat destruktivní logiku tohoto sekulárního systému a čím dál více lidí zjišťuje, jak je toto zbožňování lidského „já“ prázdné. Pro křesťanství to znamená obrovskou historickou příležitost nabídnout lidem nový život a smysl.“

ťanskou alternativu náhledu na člověka a na to, co znamená plnost lidství.

Jako příklad možného „protijedu“ uvádím zkráceně, co autor píše např. k otázce zneužívajících vztahů mezi partnery:

„Není pochyb o tom, že mnoho vztahů je destruktivních a že je problém se z nich vymanit a v budoucnu se jim vyhnout. Nesouhlasím však s běžně používanou strategií, jak toho dosáhnout. Prvním problémem je podle mého názoru to, že tito lidé (a ne vždy se jedná o ženy) si svého milého zidealizovali a stejně tak si zidealizovali svůj milostný vztah. A slovem idealizovat myslím vytvořit si idol. Šla-

mastikou, ve které vězí, je ve skutečnosti jejich zbožňování druhého člověka, nebo zbožňování milostného vztahu...(takže) se jedná o nepřiměřené zbožňování milovaného objektu. (...) Z křesťanského pohledu jde téměř vždy o nedostatek lásky k Bohu. Hovořím-li o lásce k Bohu, nemám na mysli nějaký vágní cit, ale spíše zachovávání Božího zákona - „Miluješ-li mě, budeš zachovávat moje přikázání“ - a také přiměřenou lásku k bližnímu. Milovat znamená získat silný pocit vlastní hodnoty v Božích očích a skutečnou nepřipoutanost na všech světských věcech, včetně objektů lásky. ... Žádný křesťan nemůže zbožňovat jiného člověka, nebo se mu slepě podrobovat.“

Z ukázky je patrné, že autor se zabývá konkrétními otázkami, které nás dnes pálí - např. příčinami a možnou léčbou deprese, nefunkčních partnerských vztahů, rozpadem rodin... Nabízí terapeutické prostředky, které vycházejí z tradičních křesťanských hodnot a dvoutisícileté křesťanské tradice péče o člověka.

Kéž se inspirují v této knize všichni, kdo se zajímají o psychologii, ale i ti, kdo řeší partnerské, osobní nebo duchovní problémy a vnímají, že současné terapeutické metody, často čerpající z ezoteriky, jdou proti jejich křesťanskému přesvědčení. Po letech důkladného hledání bych si přála, aby existovalo více psychologů a terapeutů vycházejících z křesťanské antropologie a schopných poskytnout účinnou psychologickou pomoc křesťanům i nekřesťanům v psychické nouzi.

Když mi šéfredaktorka KNA předávala knihu k překladu, řekla mi: „Věřím, že přinese mnoho dobra.“ Teď je i mým přáním, aby se tato hodnotná knížka dostala k co největšímu počtu lidí a přinesla mnoho

dobra, a proto jsem se rozhodla napsat tuto malou osobní recenzi. Kéž Vám kniha přinese mnoho světla pro osobní život, ale též pádné argumenty v diskusích se současníky, kteří vehementně obhajují psychologicko-ezotrický mainstream.

Veronika Kreslová

*„Ideologie sebestřednosti,
která otevřeně propaguje
prožívání tady a teď
a odmítá zábrany,
je pro reklamní průmysl
požehnáním.“*

„Jeho milosrdenství je věčné“

Autorka letos přihlásila na JUMP svou hledající kamarádku a při té příležitosti vyšlo najevo, že sama na táboře v Kostelním Vydří našla víru. Poprosili jsme ji, aby nám svůj příběh sepsala.

Pocházím z poměrně liberální rodiny. Rodiče mě ani bratra po narození nenechali pokřtít, protože věděli, že katolickou víru nevyznávají, nemohli by nás vychovávat ve víře.

Moje cesta k Bohu byla velmi poklidná. Prvním impulzem byl můj přítel, který pochází z tradiční katolické rodiny. Jeho rodina mě přijala, i když zpočátku měli rodiče obavy z toho, že nejsem věřící. Jejich víru jsem v té době vnímala velmi povrchně – prostě se jednou za týden v neděli musí jít do kostela, kde se to hodinku vydrží, a pak má člověk zase na týden klid. Největší změnou pro mě byly Velikonoce. Dřív jsem jezdila s rodinou k babičce, kde byla spousta dobrého jídla a jiných radovánek. Tohle vše se u přítelovy rodiny změnilo ve velikonoční kostelní maraton, pro mě zdouhavý a nesrozumitelný. Byla jsem ale zamilovaná, a tak jsem to přežila. Tak to šlo asi dva roky...

Vše se ale změnilo účastí na prvním Jumpu, kam nás přítelův otec oba dva při-

Fota jsou z letošního Jumpu

hlásil. A to bez mého vědomí! Jinak bych ihned odmítla. Přítel mi jednou zatelefonoval, že nás jeho otec přihlásil na Jump, týdenní křesťanský tábor. Okamžitě jsem protestovala, že určitě nikam nejedu, a už vůbec ne na celý týden! Přítel byl nešťastný, ocitl se mezi dvěma mlýnskými kameny. Z jedné strany na něj tlačil otec – POJEDETE, z druhé strany já – NIKAM NEJEDU! Nakonec mě uklidnilo zjištění, že se tam hlásí velké množství mladých lidí a dostanou se jen ti, kteří budou vylosováni, což se nám možná nestane (to mě na chvíli uklidnilo). Co myslíte, jak to dopadlo? Vylosovali nás, a rovnou oba dva!! Zнала jsem jen ty nedělní mše a teď jsem měl jet na celý týden někam do Čech, prožívat něco podobného: To byla vidina! Za-

milovanost je ale velká věc a já se rozhodla „vydržet“ i Jump.

Zpočátku týdne jsem každým dnem odpočítávala, kolik dní ještě zbývá do konce. V klanu jsem se cítila dobře, ale pouze ve chvílích, kdy jsme se mohli nezávazně bavit, na výletě apod. Když jsme ale probírali dopolední přednášky a měli říkat své dojmy a zkušenosti, bylo to pro mně velmi náročné. Vůbec jsem nechápala, o čem se ostatní baví... Uměla jsem se modlit pouze Otče náš a Andělíčku můj strážníčku, což mě v dětství naučila babička. Pamatuju si ale jednu aktivitu v klanu, kdy jsme měli na archu papíru namalovaný ostrov, na něm poklad (Bůh), jinde na ostrově skály, hustý prales... Ostrov omývalo moře a naším úkolem bylo zakreslit sebe do mapy tak, jak se cítíme být blízko pokladu. Všichni se zakreslili někam na pevninu, jen já jsem se nakreslila do moře, jak plavu, ale plavu směrem k ostrovu.

Na Jumpu byli celkem fajn lidi, program byl nabitý. Zaujaly mě také ranní modlitby písněmi, které jsem dosud nikde neslyšela. Jak s oblibou říkám, jednalo se o týdenní intenzivní katolickou masáž (v dobrém slova smyslu) ☺ Ve mně se ale pomalu a jemně začalo něco měnit. K naprostému zvratu došlo v sobotu večer (den před odjezdem), při večerním žehnání. Bylo pro mě zvláštní pozorovat, jak na jednotlivé kamarády vkládají kmotří (vedoucí skupinky) ruce a modlí se za ně. Nehrnula jsem se pro modlitbu požehnání, ale přišla na mě řada. Modlitba za náš klan probíhala v kostele hned

před oltářem, kmotří na mě vložili ruce, modlili se, chválili Pána, prosili... já jen zavřela oči, pozvedla své ruce dlaněmi vzhůru. Po požehnání jsem zůstala vkleče před oltářem, naprosto paralyzovaná Boží láskou a Boží přítomností. Bůh mě obdaroval darem nejcennějším – VÍROU. Zažila jsem krásu obrácení. Byla to velmi intenzivní zkušenost, citelná ještě několik dnů po skončení a návratu domů. Cítila jsem se jako vyměněná, všechno bylo jinak, neporovnatelně lepší. Vzpomínám na krásné pocity v Boží blízkosti a na pocit, který jsem dosud neznala, pocit podvědomé jistoty a klidu.

Od té chvíle už jsem nechodila do kostela jako předtím, s cílem „vydržet to“. Mše jsem prožívala a vnímala úplně jinak –

s radostí, zájmem a pokorou. Ale to byl teprve počátek mé cesty.

Další rok jsem opět jela na Jump, ale už jsem věděla, co mě čeká, těšila jsem se. Opět mě někam posunul, ale časem jsem začala přicházet na to, že můj křesťanský život je nějak omezený. Nejvíce jsem to pocítovala při mši, intenzivněji pak při slavení Velikonoc a Vánoc, kdy se u nás na vesnici všichni zvedli, aby šli k přijímání, a já jsem zůstala sedět... Postupně

jsem začínala přemýšlet o Eucharistii – jako o cestě k plnosti.

Na Jumpu jsem pak byla ještě dvakrát (dohromady 4x), vždy jsem tam prosila, aby mi Pán ukázal cestu a dal mi odhodlání udělat další krok. Doma jsem pak ale ztratila odhodlání... Tento nevyhovující

stav jsem se rozhodla řešit až pět let po prvním Jumpu, kdy jsem s pomocí Boží udělala velký krok – přihlásila se na přípravu na křest.

Na prvním setkání jsem byla pouze já a ještě jeden kluk, který přípravu po třech týdnech vzdal. Úplně jsem se v něm viděla, protože na první setkání přišel s věřící přítelkyní, která ho tam dotlačila – byl v podobné situaci jako já před pár lety. Na přípravě jsem tedy brzy zůstala sama. Po roce a půl příprav, při mši, kdy mě přijímali do katechumenátu, se na mě kněz před celým kostelem obrátil s otázkou: „Proč se chcete nechat pokřtít?“ A já nebojácně a odhodlaně odpověděla: „Protože chci svůj život spojit s Bohem a chci se stát učednicí Kristovou.“ Byl to další velký krok, protože do té doby jsem měla problém i jen vyslovit slova: *Bůh, Ježíš, Pán Bůh* (víru jsem dosud prožívala velmi

soukromě, jako něco individuálního).

Přišly Velikonoce a můj křest. Střídaly se chvíle nervozity a těšení se. O Velké noci po soukromé mši v kapli po obřadu Efata jsem byla pokřtěna jménem Marie a hned následně biřmována, prožila jsem též první přijímání. Byly to požehnané okamžiky.

Od okamžiku křtu v sobě cítím větší zodpovědnost za svá rozhodnutí a přemýšlím nad důsledky svých činů. Často děkuji za dar víry, protože si dobru uvědomuji, jak neúplný, prázdný a nenaplněný je život bez víry v Boha. Zpětně také vidím, jak nenásilně mě k sobě Bůh vedl, klidně, trpělivě...

Věřím v to, že Bůh nás zná mnohem lépe, než často my sami sebe. Přesně ví

o situacích, které se nám dějí... V těžkých chvílích, které potřebuji zvládnout, je Bůh se mnou. Také jsem si nedávno uvědomila, že je potřeba být v církvi aktivní a nezabřednout do individualismu, pouze já a má víra..., to pak člověk ochabne, zvlažní. Dnes mám často pocit, že paradoxně já „katolizuji“ svého přítele ☺ Při pohledu zpět vidím, že už jsem ušla kus cesty, ale vím, že větší část je ještě přede mnou.

Barbora

DAR NEJVZÁCNĚJŠÍ

Biblické poselství o narození našeho Pána v těle v sobě skrývá nemalou útěchu: Nemohl nám říci jasněji, že naše lidská slabost a chudoba není překážkou pro jeho příchod, ba naopak! Náš Bůh se nezalekne žádného „chlívku“, ať už se jedná o chlívku mého srdce, vztahů v rodině, ve farnosti nebo o náš parlament. Ale Vánoce nejsou jen připomínkou jeho příchodu. Jde též o nové zpřítomnění té velké milosti, příchodu Všemohoucího v těle slabého dítěte. Byla by škoda, kdybychom letos neobjevili či „nerozbalili“ ten nejvzácnější Dar.

Příkladem „zpřítomnění“ vánoční milosti je tzv. druhé obrácení sv. Terezie z Lisieux, které se událo o vánocích 1886, ještě před jejím vstupem do kláštera. Ona sama ji nazývá „milostí úplného obrácení“, pro radikální změnu, k níž došlo v ní samé.

Do té doby se Terezie projevovala nápadně přecitlivěle, byla tím až nesnesitelná, třebaže měla dobrou vůli. Bylo nepředstavitelné, že za necelé dva roky bude schopna vstoupit na Karmel a žít tam plně zaměřená na spásu druhých. Sama doznává: „Pán Bůh musel udělat malý zázrak, aby mi dal v jediném okamžiku povyrůst, a tento zázrak udělal na Štědrý den. (...) Ježíš, novorozené dítě, změnil noc mé duše v proudy světla... Té noci, kdy se stal z lásky ke mně slabým a trpícím, učinil mě silnou a odvážnou, oděl mě svou zbrojí. Od té požehnané noci jsem nebyla přemožena v žádném boji, ale naopak, kráčela jsem od vítězství k vítězství a řekla bych, že jsem se dala do běhu obřími kroky.“

Jak došlo k té vnitřní proměně? Při půlnoční přijala do srdce „Boha silného a mocného.“ Ve chvíli, kdy se Terezie

osobně setkala s Dítětem Ježíšem, Bohem silným (nešlo o sentimentální prožitky nad dětátkem v jeslích!), našla opět vnitřní sílu, kterou ztratila zřejmě už ve čtyřech letech, v souvislosti s úmrtím maminky.

Ovoce přijaté milosti se projevilo záhy po návratu z půlnoční, a to zdánlivě banální epizodou; normálně by se propadla do sebelítosti, ale náhle byla schopná zareagovat jinak. Sama o tom říká: „Terezie už nebyla táž, Ježíš změnil její srdce! V jediném okamžiku provedl Ježíš dílo, které bych byla nesvedla za deset let. Spokojil se s mou dobrou vůlí, která mi nikdy nechyběla.“

Vnitřní uzdravení ji vyvedlo z neurotické sebestřednosti a umožnilo, aby se nově otevřela svému poslání pro život druhých. Terezie přechází plynule od líčení milosti Vánoc k obrazu rybáře duší, k touze po spáse druhých, která pramení v samotném srdci Božím: „Mohla jsem mu říct jako apoštolové: ‚Pane, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytily! Ježíš... sám uchoпил síť, vhodil ji a vytáhl plnou ryb... Ze mne udělal rybáře duší, pocítila jsem velkou touhu pracovat na obrácení hříšníků, touhu, kterou jsem dříve necítila tak živě... Pocítila jsem, že do mého srdce vstoupila blízká láska, potřeba zapomínat na sebe, abych mohla dělat radost jiným. Od té doby jsem byla šťastná!“

Kéž je nám zkušenost svaté Terezie povzbuzením, abychom se o letošních Vánocích i my nechali skutečně obdarovat. Abychom se otevřeli touze po Daru všech darů, který má sílu proměnit naše životy v jeden jediný dar pro druhé.

Katka Lachmanová

P. René-Luc a evangelizační škola CapMissio

P. René-Luc přislíbil účast na Konferenci v Brně 2018 – „dá-li Pán a budeme naživu“ (Jk...). To není zbožná fráze, při minulé návštěvě v ČR měl za sebou málem tragickou nehodu na motorce a půlroční pobyt v nemocnici. Po této nehodě sepsal ke své knize Vychoval mě gangster jakýsi epilog, kde líčí události posledních let a především Boží vedení, které ho přimělo začít v Montpellier uprostřed VŠ campusu školu evangelizace. Přinášíme úryvek jeho vyprávění.

Montpellier jsem neznal moc dobře, protože jsem celé dětství strávil pendlováním mezi městem Nîmes a venkovskou krajinou Camargue. A Montpellier je hezkým spojením obojího, má krásy velkého středomořského města, ale sotva se vyjede z města směrem k moři, hned se vynoří krajina camargského rázu s lesklými vodními plochami a růžovými plameňáky. Objevuji, do jaké míry jsem připoután ke svým kořenům, a rád se k nim vracím.

Když jsem biskupu Mons. Carrému představoval projekt školy podle modelu ze Sydney, vysvětlil jsem mu, že by bylo ideální, kdyby tato škola úzce spolupracovala s nějakou studentskou farností a studentským domovem. Nevěděl jsem, že biskup už před nějakým časem vybral právě farnost svaté Bernadetty, která se nachází mezi univerzitními budovami, aby se v ní zřídila farnost pro studenty z celého Montpellier. Také jsem nevěděl, že kněz v této farnosti, farář Strumia, je spolu s biskupem v plném proudu plánování, jak na území farnosti zbudovat právě domov mládeže.

Naše dva plány tímto přirozeně splynuly. Když jsem dorazil, předpokládal jsem, že mi biskup dá k dispozici nějakou starou budovu, kterou bychom dali trochu do pořádku. Jenže žádná nevyhovovala, buď se nehodila lokalita nebo by opravy a renovace vyšly draž než stavba úplně nové budovy. Biskup tedy rozhodl, že se postaví nová budova, která jednak poskytne zázemí dvanácti mladým

misionářům diecézní evangelizační školy CapMissio a zároveň zastřeší studentský domov svaté Bernadetty s ubytovací kapacitou pro šest osob. Kdyby se stalo, že evangelizační škola z nějakého důvodu přestane fungovat, celá budova by dále sloužila jako běžná křesťanská kolej pro dvacítku studentů.

V době, kdy je církev v celkem přirozeném pokušení uzavřít se sama do sebe, aby co nejdéle mohla vzdorovat postupující sekularizaci a krizi povolání, je vskutku poměrně troufalé, že se nějaký biskup pustí do stavby budovy za účelem misijní činnosti mládeže! Ale je to odvahou podporovaná papežem Františkem, který nás vyzývá, abychom opustili svá opevnění a vydali se na okraj společnosti. Jeho první exhortace Radost evangelia je úžasným programem, který bychom měli žít ve všech existujících i plánovaných evangelizačních školách.

Mons. Carré mě tedy jmenoval kaplanem studentské farnosti svaté Bernadetty po boku faráře Strumia. I nadále čtvrtinu svého času věnuji misii mimo farnost a po zbytek času aktivně připravuji otevření školy CapMissio, které je naplánováno na září roku 2015.

Jsem ohromený počtem lidí, kteří nás při realizaci tohoto projektu podporují, mladí lidé, manželé, kněží, zasvěcené osoby, laici, každý přikládá ruku k dílu podle svých dovedností. Už se nám podařilo najít manželský pár, který se bude se mnou podílet na vedení školy, jsou jimi Yan a Églantine, kteří mají pět úžasných dětí. A Prozřetelnost nad námi bdí, dary přicházejí pomalu, ale jistě a díky nim jsme schopni zaplatit výdaje spojené se stavebními pracemi a také zvládnout provozní náklady. Nemohu zde vypsát

všechna jména, ale obzvláště vděčný jsem Mireille a Colette, které nás od začátku aktivně podporovaly. Ježíšova slova jsou vskutku pravdivá: starejte se nejdříve o Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno!

*„Duch svatý je jako vítr,
nikdo neví, odkud vane
ani kam, zkusme jen
napnout své
plachty“*

Boží prozřetelnost u díla

Dva záblesky Boží prozřetelnosti na závěr:

Nedávno jsem zjistil, že sportovní stadion v Montpellier, na kterém jsem poprvé slyšel svědectví Nickyho Cruze, se nachází přímo na území mé nové farnosti, jen několik set metrů od fary. Tam pro mě všechno začalo, 19. března roku 1980.

A na stejné místo se vracím o třicet pět let později, abych zde prožil nové dobrodružství s názvem CapMissio.

A všimli jste si, že má nová farnost se jmenuje po svaté Bernadettě? Ano, Bernadetta, ta svěťice, ke které se můj otec modlil o přímělu, aby mě znovu našel. Bernadetta v Lurdské jeskyni, před kterou jsem jednoho večera na kolenu odevzdal svůj život Ježíši. Tato jeskyně, jejíž reprodukci v reálné velikosti máme v samém srdci naší farnosti!

Pouhá shoda náhod, nebo záblesk Boží prozřetelnosti?

Duch svatý je jako vítr, nikdo neví, odkud vane ani kam, zkusme jen napnout své plachty a zachytit ho, určitě nás dnes nepřekvapil naposled!

P. René-Luc

Tvůrčí chvála

aneb Jak Bůh odpověděl na mou touhu po rozšíření srdce

Asi před rokem jsem se často modlila v tomto duchu: „Dobrý Bože, Tvůrce můj a všeho kolem mne, je úžasné, že můžu být součástí tvého nádherného stvořitelského díla a že se mnou počítáš, abych se aktivně spolupodílela na utváření tohoto světa! Prosycuj víc můj život sám sebou a uč mě chválit tě rozmanitěji – vším, co jsem a co mám k dispozici.“ A On je věrný. Když Pán vloží svoji dobrou touhu do našeho srdce, začne ji dříve nebo později naplňovat...

Napadlo mne zkusit si vygúglit formální program podle klíčových slov mé modlitby. A našla jsem! Christine Valters Paintner se svým týmem nabízela 12 týdenní modlitebně kreativní online seminář pro všední den. Dokonce jsem ji znala jako autorku knihy, kterou jsem si přivezla před pěti lety z Walesu z 30 denních duchovních cvičení.

Žít s mnišskou moudrostí uprostřed světa

Christine, teoložka a arteterapeutka, benediktinská terciářka, se spolu se svým manželem snaží o kontemplativní vnímání běžného dne. Inspiruje se bohatou tradicí mnišství – moudrostí pouštních otců a (nejen) benediktinskou spiritualitou. Tito Američané našli svůj domov v Irsku, odkud založili „virtuální klášter“ pro všechny žijící uprostřed světa – lidi nejrozličnějších povolání, národností a věků.

S týmem spolupracovníků nabízejí řadu seminářů online i naživo, pro všechny křesťany, kteří chtějí vystavit svůj život Boží proměně v tichu vlastního nitra a učit se odpovídat na Boží velkorysou lásku postojem chvály, a to za pomoci pestré škály tvořivých technik.

Jako jedna ze 150 účastníků z různých koutů světa jsem se přihlásila k účasti na semináři prostřednictvím www.abbe-yofthearts.com. Platformu pro postup jednotlivými dny, prožívanými v našem běžném prostředí, tvořily audio úvody do modlitby a čtení Lectio Divina na každý den (*lectio divina* = modlitební četba Bible, pozn. red.), spolu s podněty k jejich tvůrčí reflexi, podle knížky Christine Valters Paintner, *The Artist's Rule*. Sdílení jsme prožívali díky videokonferencím a fóru webových stránek. Při biblické práci jsme neopomíjeli součinnost s naším dechem, chůzí a vnímáním smysly. Učili jsme se poznávat a rozvíjet dvě složky v nás, a to archetyp vnitřního mnišství – naši přirozenou touhu po svatém a věčném a archetyp vnitřního umělce, který nás otevírá kráse a tvoření.

Přebývání v Boží přítomnosti aneb Vším, co jsme a co děláme, chvalme Pána

Každý nový den je dar, je jako umělecké dílo, jenž dosud nebylo vytvořeno; je jako nepopsaný list, který čeká na naše ztvárnění. Jsme zváni ke spolupráci na Božím díle a to je pozvání *par excellence!* „Proměňme své obvyklé ranní činnosti v rituál díkůvzdání. Nechme si pomazat své ruce, aby se stávaly nástroji milosti. Žasněme nad tím, jak naše tělo přijímá s každým soustem jídla výživu a přetváří ji na energii pro naši práci a službu v tomto světě.“(1) Náš život se skládá převážně z běžných věcí jako je jízda autem, vyřizování mailů nebo vaření. Zveme-li do nich Boha, stávají se nástroji Jeho činnosti skrze nás. On se nám pak dává nacházet ve všem, co žijeme a co děláme, a tak se každý náš den může proměňovat v přebývání v Boží přítomnosti, kdy Bůh se stává středem našeho konání, které se tím proměňuje ve chválu.

Moudrost rytmu času

Stejně jako nás denní modlitba církve zve k modlitbě v pravidelných intervalech, aby nám pomáhala vrstát do neustálého přebývání s Bohem, tak i přirozený rytmus dne a noci na nás působí blahodárně. S rozbřeskem nás přicházející den otevírá novým možnostem. Nadechněme se čerstvě Božího Ducha a rozevřeme své dlaně s důvěrou Otci, že nás celým dnem provede.

I roční období mají své jedinečné dary a pozvání. „Pro úsvit se nabízí paralela s jarem a pro přibývajícím den podobnost s létem, časem plnosti. Za soumraku, analogickým s podzimem, kdy vše utichá, i my jsme pozváni odevzdat skutečnosti ze svých rukou. A noc, obdobně jako zima, je časem pro odpočinek a naši obnovu.“ (2) Tak i neděle je moudře určena k Boží oslavě a regeneraci našich sil. „Zaměření pozornosti na přirozené rytmy přírody nám pomůže rozpoznávat podobnosti v běhu našeho života – i my v sobě máme místa, jenž jsou připravena rozkvést, vydat plody, nebo naopak touží po odpočinku.“ (3)

Je osvobozující připustit si, kde se necháváme ovlivňovat tlakem vnějšího světa na výkon a produktivitu, který navozuje nepravidelný, umělý rytmus, a v důsledku vede víc k disharmonii a soustředění se na sebe než na Boha.

ČTYŘI ROČNÍ OBDOBÍ

Zkuste se nad obrázky chvíli modlit. Uplatněte svou představivost pro původní barvy © a vyberte k nim vhodné biblické citáty, sepište nad nimi příběh nebo báseň, nechte v sobě rozeznít hudbu nebo tancujte! Foto Hana Kalná

Modlitba – setkání s Kristem může být tvůrčí

Máme velkou výsadu: jsme osobně zváni vstoupit do společenství s Ježíšem k přebývání s Ním o samotě, v cele svého srdce. Kromě vytvoření vnitřního prostoru v sobě ke vztahu s Ním potřebujeme uvol-

nit i oblast naší práce a vztahů pro naslouchání Jemu, sobě samým a světu kolem nás. Ať je to v tichu lesa, doma nebo při adoraci, otevíráme se zrození něčeho nového v modlitbě, při níž se Kristus s láskou dotýká nás a my Jeho. Kvalitu těch setkání pak odrážíme ve svých vztazích a činnostech.

Boží tvořivá podstata je neomezená, proto i způsoby setkávání s Ním jsou velmi různé. Nabízím pár osobně prověřených tipů k zapojení celého našeho člověka pro přebývání s Ním:

Chůze

Chůze nám pomáhá soustředit se na Boží přítomnost. Při chůzi mohu pozorovat, jak mi tělo umožňuje, aby Bůh ke mně promlouval skrze můj vnitřní svět i podněty zvnějšku. A zaposlouchám-li se do tlukotu svého srdce, nechám do něj z mysli sestoupit všechny myšlenky, abych je vystavil(a) Boží proměně.

Dech

Dech mne oživuje a já ho vracím světu. Lépe se mi bude nejen modlit, uvědomím-li si svůj dech jako prostředek, jímž přijímám Božího Ducha do svého těla. A tak jako každým nádechem dávám v sobě Duchu svatému prostor, i každým svým výdechem jsem pozván(a) darovat Božího Ducha tomuto světu.

A co s emocemi?

Jsme zváni přebývat před Pánem celou svou bytostí, a to včetně našich emocí, které ukazují na to, co námi hýbe. Ne-

máme je ani ignorovat, ani upřednostňovat. Když je moudře začleníme do modlitby, můžeme odreagovat svůj hněv a odpustit, vyplatkat Pánu svou bolest, nebo vyzpívat a vytancovat svou radost.

Zapojení smyslů pro poznávání Božího slova

Někdy jsme až příliš zvyklí zaměřovat v modlitbě pozornost na svou mysl a slova, ale od našeho Stvořitele jsme dostali vedle myšlení i představivost a schopnost smyslového vnímání – zrak, čich, sluch, hmat a chuť. Smysly vnímáme okolní svět a tím poznáváme Boha. Při rozjímání Písma se ptejme: Jak konkrétní Boží slovo vypadá? Mohu mu dát tvar a barvu? Jak mi v uších zní? Jak ho můžu hmatat? Jak mi na jazyku chutná?

Použití představivosti při rozjímání nad evangeliem je známá ignaciánská metoda.

Formy tvůrčí chvály

vhodné pro osobní čas s Pánem i modlitbu ve společenství

Literární chvála

Modleme se nad textem Blahoslavenství (Mt 5,1- 12) a jako svou odpověď složme například báseň, psanou volným veršem.

Nad slovy Žalmu 104, oslavujícím stvoření, sepišme volné pokračování – svou osobní modlitbu Bohu.

Tip pro ženy – složit ódu na žehlení nebo jinou každodenní činnost ☺.

Hudební chvála

Jakýkoli biblický úryvek zkusme ztvárnit vlastním zpěvem, pobrukováním... Nebo použijme věc, kterou máme právě po ruce, jako hudební nástroj, a chvalme Pána!

Chvála pohybem

Gesty, chůzí nebo tancem zareagujme na daný text. Mnozí se rádi modlí i za použití praporů.

Výtvarná

Otevřme své oči pro barevné i plastické vidění a kresbou, malbou, výtvarnou koláží nebo koláží z přírodnin uprostřed lesa se pustme do symbolického ztvárnění daného tématu.

Fotografická

S foťákem v ruce žasněme nad neustálým pohybem a proměnou v přírodě.

Dramatická

Doporučuju ji pro práci ve skupině z vlastní dobré zkušenosti ze služby na seminářích bibliodramatu Jde o interaktivní metodu práce s biblickým textem pomocí dramatického i jiného vyjádření.

Díky tomuto semináři tvůrčí chvály jsem prožila proměnu ve vztahu k Písmu, ke chvále, ke každodennímu životu, v přístupu k lidem i věcem. Dvanáct intenzivních týdnů pro mne odstartovalo nový čas růstu ve vztahu s Bohem.

Nastala i velmi prospěšná revize mého života. Vidím, že mnohé v něm je dobré a tak vše dávající život v něm ponechávám. Zároveň se učím rozpoznávat v Božím světle i své zajeté koleje, sbírám odvahu je opouštět a vytvářet tak prostor pro otevírání se novým přístupům, které vedou k životu a ponesou tak plody. Stojí za to nechat se vystavit moudré péči nebeského Vinaře, který prořezává vinnou révu, aby nesla hojnější ovoce (srov. J 15,1-2). On odpovídá na mou touhu otevřít srdce víc pro chválu Ježíšova jména, a to v rozměru modlitby osobní i společné, například na našich českobudějovických večerech chval.

Samozřejmě, postoj chvály není jen pro časy, kdy se nám daří, kdy jsme happy ☺. Zvěme jím Pána i do všeho aktuálně těžkého! Pro růst ve chvále je důležitá i vzájemná podpora ve společenství, možná i prožití krátkého semináře na toto téma.

Nechme se vést Duchem svatým, předkládejme Mu své inspirace, jaký tvůrčí výraz dát naší modlitbě, i případné bloky v oblasti kreativity a těšme se, co právě v těchto oblastech vykvete! Každý den má v sobě potenciál stát se jedinečnou, nádhernou Boží oslavou. Je na nás, jak odpovíme na Boží pozvání, jak nový den necháme rozeznít, jak ho ztvárníme.

Hanka Kalná

Volně zpracováno na motivy knihy Christine Valters Paintner, The Artist's Rule, Sorin Books, Indiana, USA, 2011 (citace tamtéž).

Kalendář akcí 2017

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE 2018

Kdy: 11. – 15. 7. 2018

Kde: Výstaviště BVV v Brně

Pozvání přijal P. René-Luc z Francie.

Program a přihlašování od března 2018 na www.cho.cz.

JUMP 2018 – tábor pro mládež

JUMP ML (15–18 let)

29. 7. – 4. 8. 2018

JUMP XL (18–23 let) 6.–12. 8. 2018

Kde: Kostelní Vydří

Přihlašování proběhne od 28. 2. do 7. 3. 2018 (od 20 hodin do 20 hodin) na stránkách jump.cho.cz.

Bude vylosováno 140 účastníků pro každý běh. Přihlášky jsou nepřenositelné. Případná uvolněná místa budou inzerována začátkem léta.

BOŽÍ OTCOVSKÉ SRDCE – Návrat domů

Kdy: 28. 11. – 3. 12. 2017

Kde: klášter Želiv

Prožijte Boží otcovskou lásku během semináře s kazatelem Jeffem Scaldwellem a jeho manželkou Sylvii.

Přihlašování na: recepce@zeliv.eu.

Františkánská duchovní obnova pro mladé

s osobním doprovázením

Kdy: 8.–10. 12. 2017

Kde: Velehrad (Stojanovo gymnázium)

Pro účastníky ve věku 18–30 let, kteří chtějí zrekonstruovat svůj život s Bohem.

Cena: cca 700 Kč

Přihlášky: frantiskanskaobnova@seznam.cz

VÍKEND CHVAL 2018 NA VELEHRADĚ

Kdy: 23.–25. 2. 2018

Kde: Velehrad

(Stojanovo gymnázium)

Určeno pro vedoucí chval a jejich týmy, ale i pro ty, kteří se na vedení chval teprve chystají.

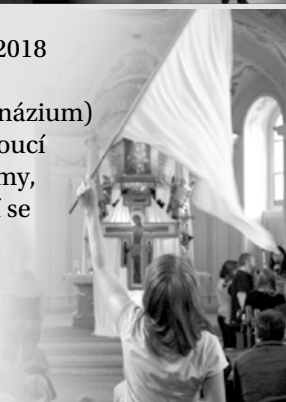
Cena:

850– 900 Kč.

Přihlášky:

exercicie@cho.cz.

Více informací: www.vecerychval.cz

KOMUNITA BLAHOŠLAVENSTVÍ

Dolany u Olomouce 24, 783 16,
e-mail: akce@blahoslavenstvi.cz,
www.blahoslavenstvi.cz

Místem konání akcí (není-li uvedeno jinak) je sídlo Komunity v Dolanech u Olomouce
Doporučený příspěvek pro účastníky je 450–500Kč na den.

Kristus Král

Kdy: 25. 11. 2017 (od 14:30)
Sobotní duchovní odpoledne

Maranatha – Přijď, Pane Ježíši!

Kdy: 30. 11. – 3. 12. 2017
Adventní duchovní obnova pro všechny.

Tvůj Otec vidí, co je skryto...

Kdy: 7.–10. 12. 2017
Adventní duchovní obnova pro všechny.

Pecka

Kdy: 2.–4. 2. 2018
Víkendovka pro mladé 15–19 let.

Zajed' na hlubinu

Kdy: 8.–11. 2. 2018
Duchovní cvičení pro muže

Sůl země, světlo světa

Kdy: 15.–18. 3. 2018
Postní duchovní cvičení pro všechny.
Přihlašování na webu komunity.

Pobyt v Komunitě s Komunitou:

Možnost prožít čas osobního ztišení
s účastí na liturgii
Přihlašování mailem.
Volné termíny: 25.–28. 1. 2018

KOMUNITA CHEMIN NEUF

Školní 1, Tuchoměřice 252 67,
tel.: 220 199 441,
sekretariat@chemin-neuf.cz,
www.chemin-neuf.cz.

Místem konání těchto akcí je klášter Komunity v Tuchoměřicích u Prahy.

Víkend pro mladé (14–18 let)

Kdy: 8.–10. 12. 2017

RISE 'N' SHINE

Kdy: 27. 12. 2017 – 1. 1. 2018
Duchovní cvičení pro mládež 18–30 let

Každé úterý od 19 hod. –

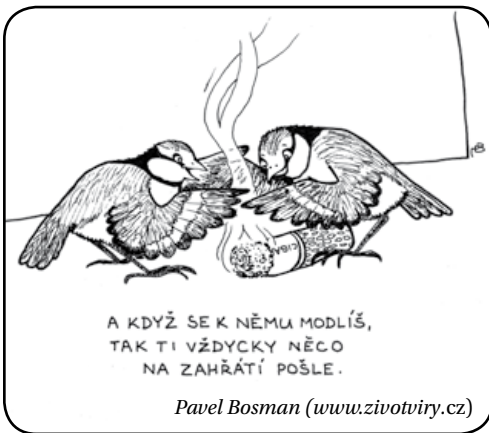
otevřené modlitební setkání
v kostele sv. Bartoloměje (Praha 1).

KOMUNITA EMMANUEL

Římskokatolický farní úřad u sv. Tomáše,
Lidická 24, 602 00 Brno,
e-mail: mladi@emmanuel.cz,
www.emmanuel.cz,

Prvopáteční setkání

Kdy: 1. 12. a každý další 1. pátek v měsíci
Kde: Kostel sv. Tomáše, Brno
Modlitba chval, adorace i přímlyvy,
Duch svatý a Písmo...

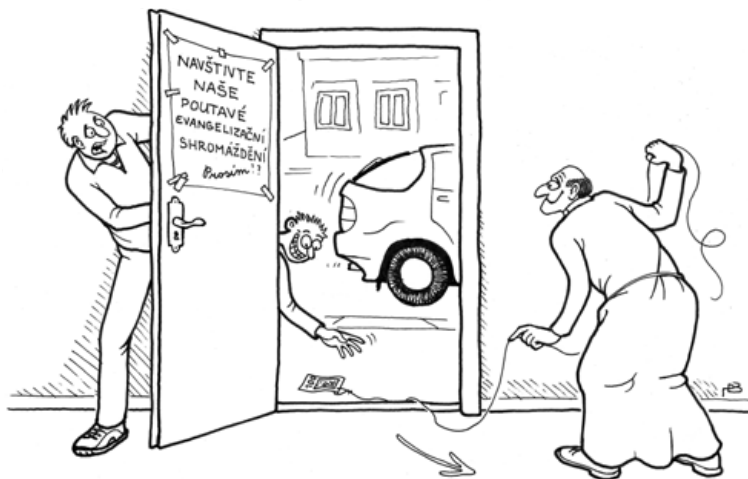
TAKÉ SE NA ŠTĚDRÝ DEN
POSTÍTE, ABYSTE VIDĚL
ZLATÉ PRASÁTKO?

NE, JÁ SE POSTÍM,
ABYCH UCTIL
HOSPODINA ZÁSTUPŮ.

NO TO MI NEŘÍKEJTE,
ŽE TAKOVÝM VĚCEM
VĚŘÍTE!?

JÁ VÁM NEVÍM PANE FARÁŘI, ZASE TY VAŠE EVANGELIZAČNÍ FINTY...?

Pavel Bosman. Převzato se svolením z časopisu Život víry (www.zivotviry.cz).

Effatha magazín
PRO KATOLICKOU CHARISMATICKOU OBNOVU

ADRESA REDAKCE:

Thákurova 3, 160 00 Praha 6

E-mail: effatha@cho.cz

WEBOVÉ STRÁNKY CHO

Info o akcích, texty, fotogalerie apod.

www.cho.cz

Finanční příspěvky: Časopis vychází v nákladu 3100 výtisků a existuje pouze díky příspěvkům čtenářů. **Náklady** na 1 ročník (tj. 3 čísla Effathy), výrobu i distribuci činí cca 130 Kč. **Platbu** lze provést převodem na účet číslo 450718001/5500, var. symbol 101, nebo u stolku Effathy na Konferenci v Brně.

KOORDINÁTORKA OBNOVY

Kateřina Lachmanová, Thákurova 3,

160 00 Praha 6, e-mail: koordinator@cho.cz